

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 191/2020
10.03.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Соње Павловић, Радослава Петровића, Веска Крстајића и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3 у вези става 1 Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Пеке Обрадовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 13К.бр.740/18 од 10.07.2019. године и Вишег суда у Нишу Кж1 359/19 од 20.12.2019. године, у седници већа одржаној дана 10.03.2020. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Пеке Обрадовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 13К.бр.740/18 од 10.07.2019. године и Вишег суда у Нишу Кж1 359/19 од 20.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу окривљена АА оглашена је кривом да је извршила кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1 Кривичног законика и изречена јој је новчана казна у износу од 100.000,00 (сто хиљада) динара. Према окривљеној изречена је и мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 8 (осам) месеци. Оштећени је упућен на парницу, а окривљена обавезана на плаћање трошкова кривичног поступка.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 359/19 од 20.12.2019. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА и потврђена пресуда Основног суда у Нишу 13К.бр.740/18 од 10.07.2019. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА, адвокат Пеко Обрадовић због повреда закона из чл. 438, став 1.

тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3 и став 4 ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи правноснажне пресуде и окривљену ослободи од оптужбе, или да укине обе пресуде и предмет врати на поновно суђење Основном суду у Нишу или Вишем суду у Нишу.

Разматрајући захтев за заштиту законитости на седници већа одржаној сходно одредби члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1.ЗКП, доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од знајача за доношење одлуке. На седници већа Врховног касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене је неоснован.

Бранилац окривљене АА у захтеву наводи да је незаконито обављено саобраћајно – техничко и медицинско вештачење, на којима се пресуда заснива, јер писана наредба о наведеним вештачењима никада није достављена окривљеној, нити браниоцу, што чини наведене доказе незаконитим и као такви се не могу користити као доказ у поступку, јер је јавни тужилац у поступку извођења доказних радњи поступао супротно одредби члана 300. у вези члана 16. став 1. ЗКП, чиме бранилац указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Чланом 117. став 1. ЗКП је прописано да орган поступка по службеној дужности или на предлог странке и браниоца одређује вештачење писаном наредбом, а ако постоји опасност од одлагања вештачење се, уз обавезу стављања службене белешке, може и усмено одредити. Ставом 5. наведеног члана је прописано ако вештачење одређује суд, наредба се доставља и странкама.

Из списка предмета произилази да је саобраћајно – техничко вештачење и медицинско вештачење наредио поступајући заменик јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Нишу, наредбом Кт.3299/16 од 01.06.2017. године и Кт.бр. 3299/16 од 10.03.2017. године, да наредбе нису достављене браниоцу и окривљеној, већ су само оба писана налаза и мишљења вештака достављена странкама, те да су оба вештака саслушана пред Основним судом у Нишу на главном претресу одржаном дана 29.05.2019. године, када су између осталог одговарали на сва питања браниоца окривљене, где на записнику нису забележене било какве примедбе од стране окривљене или њеног браниоца.

По налажењу Врховног касациног суда наредбе за вештачење нису ни морале бити достављене окривљеној и браниоцу, јер вештачења није наредио суд када би њихово достављање било обавезно, а оба писана налаза и мишљења су уредно достављена странкама у поступку, одбрани је у потпуности омогућено присуство приликом давања усменог налаза и мишљења вештака, јер су били присутни на главном претресу када су оба вештака давала исказ и при чему су исти одговарали на постављена питања одбране, тако да се на наведеним вештачењима пресуда може заснивати, а наводи за заштиту законитости браниоца окривљене АА, којим се на наведени начин указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП од стране овога суда, оцењени су као неосновани.

Бранилац окривљене даље у захтеву наводи да радња окривљене из изреке побијане пресуде не представља нити једну радњу из члана 20. став 1. тачка 4), члана 35. став 1. и члана 132. став 3. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, за које су првостепени и друго степени суд става да их је окривљена прекршила, односно да је поступила супротно обавезама из наведених норми тј. наведене одредбе представљају опште одредбе ЗОБС-а. Даље наводи да је кривица окривљене нејасно утврђена и истиче да је учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Изнете наводе захтева Врховни касацини суд оцењује неоснованим.

Чланом 289. став 1. Кривичног законика је прописано да кривично дело угрожавање јавног саобраћаја врши онај учесник у саобраћају на путевима који се не придржава саобраћајних прописа и тиме тако угрози јавни саобраћај да доведе у опасност живот или тело људи или имовину већег обима, па услед тога код друго наступи лака телесна повреда или проузрокује имовинску штету која прелази износ од двеста хиљада динара, а ставом три поменутог члана је прописано да учинилац одговара и за ово дело ако га учини их нехата, док је чланом 297. став 3. Кривичног законика прописано да ако услед дела из члана 289. став 3, 290. став 3., 291. став 2. и 295. став 3 овог законика наступила тешка телесна повреда неког лица или имовинска штета великих размера учинилац ће се казнити затвором до четири године.

Из изреке првостепене произилази да је окривљена у време, и на месту ближе описаним у изреци пресуде, у урачунљивом стању, као учесник у саобраћају се није придржавала саобраћајних прописа из члана 20. став 1. тачка 4), члана 35. став 1. и члана 132. став 3. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, и тиме тако угрозила јавни саобраћај да је довела у опасност тело оштећеног ББ, из ..., на начин ближе описан у изреци пресуде где се између осталог наводи да се окривљена кретала коловозном траком која је неиспрекиданом разделном линијом одвојена од коловозне траке намење за кретање возила из супротног смера, није придржавала те забране, већ је возилом скренула улево гледано у правцу свог кретања, прешла преко неиспрекидане разделне линије и возилом дошла на коловозну траку намењену за кретање возила из супротног смера којом траком се кретао оштећени..., при чему је окривљена била свесна да услед оваква вожње може доћи до угрожавања јавног саобраћаја и да може да доведе у опасност тело

оштећеног, као и да код оштећеног може да наступи тешка телесна повреда, али је олако држала да до тога неће доћи, а била је свесна да је њено дело забрањено.

Како из изреке првостепене пресуде јасно произилазе радње које је предузела окривљена, а које управо представљају кршење односно непридржавање саобраћајних прописа из члана 20. став 1. тачка 4) (којим је прописано да су учесници у саобраћају дужни да поступају у складу са значењем ознаке на коловозу), члана 35. став 1. (којим је прописано да се возило креће десном страном коловоза у смеру кретања) и члана 132. став 3. (којим је прописано да су учесници у саобраћају дужни да се придржавају ограничења, забрана и обавеза изражених саобраћајном сигнализацијом и да поступе у складу са њиховим значењем) Закона о безбедности саобраћаја на путевима, као и да је у конкретном случају поступала у урачунљивом стању, да је била свесна забрањености свога дела и да је поступала са свесним нехатом као обликом виности, наводи захтева за заштиту законитости којима се на напред наведени начин указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, од стране Врховног касационог суда оцењени су као неосновани.

У захтеву за заштиту законитости се наводи и да је примењен закон који се не може применити, при чему бранилац окривљене указује да је првостепена пресуда донета уз повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, образлажући је тиме да су у изреци пресуде наведени термини „изненадност и неочекиваност кретања“ који нису прописани нити Кривичним законом, нити Законом о безбедности саобраћаја на путевима, где бранилац окривљене полемиче са чињеничним утврђењима у пресуди и оспорава утврђено чињенично стање, као што наводи и да је првостепени суд окривљеној изрекао забрану управљања моторним возилом која и не постоји Законом о безбедности саобраћаја на путевима, већ се једино може радити о „В“ категорији, а не „Б“ категорији, чиме бранилац окривљене указује на битну повреду из члана 441. став 2 ЗКП.

Међутим, погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање и битна повреда из члана 441. став 2 ЗКП не представљају законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП.

Бранилац окривљене је у захтеву навео и повреде закона из члана 438. став 1 тачка 7) до 10), члана 439 тачка 3) и члана 441. став 3 и став. 4 ЗКП, које све представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости, али како у образложењу захтева не даје ни један разлог због којег сматра да је дошло до повреда наведених одредаба закона, а имајући при томе у виду да Врховни касациони суд испитује правноснажну одлуку или поступак који је претходио њеном доношењу у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости, то је Врховни касациони суд нашао да захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА у овом делу нема законом прописан садржај.

Из наведених разлога, донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

Записничар – саветник
Весна Зарић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа – судија
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.